

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημαίνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίθεσ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΤΕΑ

Ἑωσπερικῶν:
Ἑωσπερικῶν... δρ. 8,—
Ἑωσπερικῶν... > 4,50
Ἑωσπερικῶν... > 2,50
Ἄ. συνδρομαὶ λαχονται τὴν ἰσὴν ἐκαστον μηνός.

Ἑξαετηρικῶν:
Ἑξαετηρικῶν... φρ. χρ. 10,—
Ἑξαετηρικῶν... > 5,50
Ἑξαετηρικῶν... > 3,—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑωσπερικῶν λπ. 20. Ἑξαετηρικῶν φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδμητίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουλίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 38

Μὴ σὰς μέλη, μὰν ντῆαρ... (Σελ. 257.)

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ πρῶτος λιμὴν, ὅπου ἐφθάσαμεν, ἦτο ἡ Λιμπρεβίλλη, πρωτεύουσα τοῦ Γαλλικοῦ Κόγκου. Ἐκεῖ τὸ ζωῖφιον, ὅπως μ' ἔλεγε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἐπωλήθη, ἐπὶ τῆς προκυμίας τοῦ λιμένος μάλιστα, διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, καὶ κατεκυράβη εἰς τὸν Ἰ. Θωμᾶν Στίκ, ἐμποροπλοίαρχον Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ τῆν Βυέλπιδά Ἀκράν καὶ εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν Λιμπρεβίλλη, ἐτοιμαζόμενος εἰς ἐκπλεύσῃ πάλιν διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, πρωτεύουσαν τῆς Λουϊσιάνας, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

— Καὶ τί διάβολο, πλοίαρχέ μου, θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ μαστόδοντον; — ἤρωτησε τὸν γέρον μου κύριον ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπορῶν καὶ ἔβλεπε ἕνα θαλασσινόν, ἐτοιμον διὰ τὴν σαλπάρῃ, γὰρ φορτῶνεται, στὰ καλά ταλοῦμενα, ἕνα ἵπποπόταμον.

— Μὴ σὰς μέλη, μὰν ντῆαρ φρέντ (ἀγαπητέ μου φίλε)! ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός, ἐνῶ ἐμισόκλειε τὸ μάτι κ' ἔχαιμαγελοῦσε πονηρᾶ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἔγω ποῦ νὰ τὸ ξεφορτώσω, αὐτὸ τὸ μπουδάκι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην,

ἀμα πρᾶσι γῆρῳ θὰ τὸ παραδώσω στὴν οἰκογένειαν ἐνὸς πλουσίου, γελαστοῦ, ἰδιοτρόπου, ἀγαθοῦ καὶ ἐξαιρέτου φίλου δικοῦ μου. Ἐπειδὴ μού ἐζήτησε γὰρ τοῦ φέρω κανένα ἐνθῆμιον ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, θὰ τοῦ πᾶω αὐτὸ τὸ πραγματάκι, — ἐπρόσθεσεν ὁ Θωμᾶς Στίκ, ἐνῶ μ' ἐγάιδευσεν στὸ κέφαλι, — καὶ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, καὶ τὸ σπιτικό του ἐπίσης...

— Τί ἐκκεντρικοὶ αὐτοὶ οἱ Γιαγκήδες! — ἐφίθουρσεν ὁ ἀξιωματικὸς εἰς τὸ αὐτὸ ἐνὸς συναδέλφου του, καθὼς ἔβλεπε τὸν Ἀμερικανὸν καπετάνιον γ' ἀπομακρύνεται μαζὶ μου.

Ἐκκεντρικοὶ βέβαια, ἀλλὰ καὶ τί λαμπροὶ ἄνθρωποι. Ὁ γυόκας τοῦ μπαμπᾶ μου τὸ ἐνόησεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν φροντίδα, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ ἐπέβλεψε γὰρ μὲ ἐγκαταστήσουν εἰς τὸ ἀτρόπλιον του, τὴν Μαρινάτη Ρέγγαν. — Τί ὄνομα τελείως θαλασσινόν, ἐμπορικὸν καὶ ἀμερικανοπρεπές! — Εὐρέθην ἐκεῖ μέσα ἀμέσως, ὡς ἵπποπόταμος μέσα σὲ πουπουλένια στρώματα!

Μὲ εἶχαν βάλῃ μέσα εἰς ἕνα ἵπποκλωβόν, στολισμένον μὲ κοκκλωτὴν φατνὴν

διὰ τὴν τροφήν, καὶ μὲ ἕνα στρώμα ἀπὸ ἐλαστικά καλάμια διὰ νὰ ἐξαπλῶνωμα.

Δὲν ἤμουν ἐγὼ ἄλλως τέ, ὁ μόνος ζωτικὸς ἐπιβάτης τοῦ πλοίου. Δύο συνταξιδιωτὰ ἔμειναν εἰς τὸν ἵπποκλωβὸν μαζὶ μου ὁ πλησιέστερός μου γείτονας ἦτο ἕνας χαριτωμένος ζέβρος, ριγωτὸς μὲ μαῦρες καὶ πορτοκαλίτες ραβδώσεις. Μακρύτερα, εἰς τὴν ἀλλήν γωνίαν, ἔμεινεν ἕνας χονδρὸς μανδοῦλλος, ἕνα εἶδος κοιντοχονδρῆς μαιμούς, μὲ φουσκωτὸ μούτρο, ποῦ εἶνε ὡς ἄν βαρνωμένον μὲ ζωηρὰ χρώματα, ὅπου κυριαρχοῦν τὸ μαβὶ καὶ τὸ κόκκινον.

Ἄμα ἐπεβίβασθη ἐγὼ, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ Μαρινάτη Ρέγγα ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν. Καί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην

Ὁ ζεβράκος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του... (Σελ. 258, στ. β')

κρίως, ἠσθάνθη πού μ' ἐκυρίευε ἄπειρος μελαγχολία. Ἦτο ἡ πραγματική ἐξορία αὐτό, ὁ ἀληθινός ἐκπατρι- σμός. Ὅχι μόνον εἶχα ἐγκαταλείψῃ τὴν γενέτειράν μου χώραν, τὴν οἰκογένειάν μου, τοὺς φίλους μου, τὸ δάσος ἐπου ἐπαίξα, τὸ βουνό ὅπου ἐξεκουραζόμην, τὰ χαμόκλαδα πού ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τὰς παιδικὰς μου ἀναμνήσεις... ἀλλὰ τώρα μ' ἐχώριζαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρι- κὴν, τὴν ἡπειρὸν μου, τὴν πατρίδα μου. Ἦμιον εἰς τὸν μέγαν δρόμον πού ἐπήγαγε πρὸς τὸ ἀγνωστον ὦ! τρομακτικὴ λέξις!... Καί, ὑποκύπτων εἰς τὴν λύπην μου, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια μου — ὦ! μὲ συγχωρεῖτε, μέσα στὰ πόδια μου! — ἤρχισα νὰ κλαίω σὰν μωρὸ παιδί.

Ὁ μικρὸς ζέβρος εἶχεν ἐννοήσει τὴν αἰτίαν τῆς λύπης μου ἐπλησίασε λοι- πὸν καὶ μοῦ εἶπε μ' ἕνα πολὺ γλυκὸ χρεμέτι μου:

— Κλάψε, ἀγαπητέ μου φίλε, αὐτὸ θὰ σὲ ἀνακουφίσῃ. Μὴν ἀφίσης ὁμῶς νὰ σὲ κυριεύσῃ ἡ ἀπελπισία σου. Ἐπὶ τέλους, μ' ὄλην τὴν κακοτυχίαν μας, εἶχαμεν καὶ οἱ δύο τὴν καλὴν τύχην νὰ πέσωμεν στὰ χέρια ἐνὸς ἀνθρώπου, πού καταλαβαίνει καὶ συμπαθεῖ τὰ ζῆα. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸ γιὰ μᾶς. Ὅσον διὰ τὴν πατρίδα μας — διότι, ὅπως σὺ, κ' ἐγὼ εἶμαι Ἀφρικανός — ποῖός ἐε- ρει: — ἴσως θὰ τὴν ξαναδοῦμε μίαν ἡμέραν... Ἐν τῷ μεταξύ, ἂν θέλῃς, θὰ εἶμαστε φίλοι! Εἰς τὴν ἐξορίαν, ἡ φι- λία ἐνὸς συμπατριώτου εἶνε μεγάλη πα- ρρηγορία!

Αὐτὰ τὰ καλά λόγια μὲ ἀνεκούφι- σαν. Ἐσφίξα μ' ὄλην μου τὴν καρδιά, τὸ πόδι τοῦ καλοῦ ζέβρου. Ἐμάντευσα ἄμεσως ὅτι εἶχεν εὐγενὴ καὶ καλὰ αἰ- σθήματα...

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν μανδρίλλον, αὐτὸς, ζωημένος εἰς τὴν γωνίαν του, ἐξυμῶτανε καὶ μᾶς ἔρριχνε κάτι μα- γιῶδη βλέμματα, σὰν νὰ ἐβραζε ὁ θυ- μὸς μέσα του. Δύο-τρὲς φορές μάλι- στα ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του, ἐνῶ ἡμεῖς συνωμιλοῦσαμεν.

— Ποῖός εἶνε αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης, πού φαίνεται νὰ ἔχῃ τόσο μεγάλη φα- γούρα — ἠρώτησα μὲ τρόπον τὸν λαμ- πρὸν μου ζέβρον, ἐνῶ μὲ τὸ μᾶτι τοῦ ὑπεδαίκνυα τὸν γείτονά μας, ὁ ὁποῖος τώρα ἔχαπτε τοὺς φύλλους του καὶ ἐτριζε τὰ δόντια του. — Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει ὄχι μόνον φαγούρα, ἀλλὰ καὶ δρεξί μεγάλη...

— Μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτόν! μοῦ ἀπήντησεν ὁ νέος φίλος μου μὲ χαμη- λὴν φωνή. Εἶνε ψωροπερήφανος καὶ χωριάτης. Μᾶς ἐμπάρκαρισαν ἐδῶ μαζὶ ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδα Ἀφραν. Καὶ ἀπὸ τότε, μ' ὄλα μου τὰ φιλοφρονήματα, αὐτὸς δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ μοῦ

μιλήσῃ παρὰ διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ πράγματα δυσάρεστα. Κατάγεται, λέγει, ἀπὸ τὴν Σενεγαμβίαν, ὅπου ὁ πατέρας του, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ πάντοτε, βασιλεύει εἰς μίαν μεγάλην φυλὴν πιθήκων. Καὶ ὁ γυῖός του θαρρεῖ μ' αὐτὸ πᾶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονῇ τὰ ἄλλα ζῆα καὶ ν' αὐθαδιάζῃ. Τ' ὄνομά του εἶνε Αὐγουστος, καὶ τοῦ λόγου του, λίγο ἀκόμα θέλει, καὶ θὰ φαντάζεται πῶς εἶνε Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

— Ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα κάνει, — ἀπήντησα ἐγὼ μὲ ἀρετὰ δυνατὴν φωνήν ὥστε νὰ μ' ἀκούσῃ ὁ μανδρίλλος. Ἄν οἱ μεγάλοι ἄρχοντες φέρονται ἄ- σχημα, τί θὰ κάνουν τότε οἱ χαμῶδη- δες; Ὁ ἀγενὴς ἄρχοντας παραβαίνει δύο φορές τὸ καθήκόν του...

Ἐνῶ ἐγὼ ἔλεγα αὐτά, ὁ γείτονας μᾶς εἶχε γυρίσῃ τὴν πλάτην του καὶ ἀνεκάτευε πυρετώδως μέσα στὴν φά- νην του.

— Μὴν προχωρῆς! μοῦ ἐσφύριζε στὸ αὐτί ὁ ζέβρος. Θὰ τὸν κάνῃς νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ χολή!

Ἐγὼ ὁμῶς εἶχα πολλὴν διάθεσιν νὰ δώσω ἕνα μάθημα εἰς ἐκεῖνον τὸν σιχα- μένον. Καὶ ἐξηκολούθησα:

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν γῶμην μου, ἀγαπητέ μου ζέβρε; Λοιπὸν, κά- ποιος φεύγῃς σ' ἐγέλασε καὶ σοῦ εἶπε φευτιές μὲ τὸ καντάρι διὰ τὴν καταγω- γὴν του. Αὐγουστος δὲν εἶνε τὸ ὄνομα ἐνὸς αὐτοκράτορος μονάχα. Ὁ πατέρας μου εἰς τὰ ταξείδια του εἶχεν ἰδῆ κ' ἕνα παντομιματζή, πού τὸν ἔλεγαν Αὐγου- στῆ, καὶ σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ ἡ ἔλεσινῃ μουσίτσα ἐδῶ εἶνε παιδί παν- τομιματζή, καὶ ὄχι αὐτοκράτορος!

Τὸ βέλος ἐπίτυχε κατὰστηθα. Ὁ μανδρίλλος δὲν ἐκρατήθη πλέον. Μ' ἕνα πῆδημα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ὄλο τὸ μαζὶ χρῶμα τοῦ μούτρου του εἶχε γίνῃ πράσινα, τὰ κόκκινα ἐγίνετο μελιτζανί, καὶ αἱ τρί- χες του ἀγρίευσαν γύρω στὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἦτο βουρσα τρίχινη τοῦ σκου- πίσματος. Καὶ τὸ φούσκωμα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ δύο μάγουλά του, πού ἦτο πα- ραγεμισμένο μὲ φουντούκια, τοῦ ἔδιδε φυσιογνωμίαν τόσο φοβερά κωμικὴν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ χά- χανα καὶ νὰ μὴ φωνάξω:

— Κύττα! Θαρρεῖς καὶ εἶνε ξεσκο- νιστήρι πρησμένο!

Ὁ ζέβρος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του ἀπὸ τὰ γέλια.

Τότε, γρήγορα-γρήγορα, ὁ πιθήκος ἐβγαλε ἀπὸ τὰ φουσκομάγουλά του τὰ ἐξ-ἑπτὰ φουντούκια πού δὲν τὸν ἀφίαν- να ὀμιλῆ, καὶ ἐγαύγισε μὲ μιά στρίγ- γλικὴ φωνίτσα:

— Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ μὲ λένε, ἐμένα, παιδί παντομιματζή!... ἔλεσινῃ μου- σίτσα... ξεσκονιστήρι πρησμένο!...

ἐμένα, τὸ παιδί ἐνὸς Αὐτοκράτορος τῶν πιθήκων... Ὅχι, ὄχι! αὐτὸ δὲν ὑπο- φέρεται!

Ἐπήγαγε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἐπίασε τὰ κάγκελλα τῆς φάνης του κ' ἐπροσπάθησε νὰ τὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ τὰ κάγκελλα ἦσαν στερεά, καὶ οὔτε ἐσ- λειψαν. Τότε, τὰ ἔβαλε μὲ τὸ στρώμα του, καὶ ἤρχισε νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ αὐτὸ φουχιές-φουχιές τὰ καλαμάκια κατὰ χόρτα, καὶ νὰ τὰ ξεσχίζῃ ἔπειτα μὲ τὸ δόντια του.

Ἦτοτε ἐκαμε δύο-τρὲς μανιώδεις κουτροβάλες κ' ἐκυλίσθη στὸ στρώμα του, ἐνῶ τὰ δόντια του ἐτριζαν κ' ἐπῆ- γαιναν.

Ὅταν ἐσηκώθη, ἦτο ἡσυχώτερος. Ἐ- γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε, μὲ πνιγμένη φωνήν:

— Κύριε, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπαναλάβετε τὰ ἀίτιατα ἀστεία σου. Διότι ὀρκίζομαι εἰς τὸ στέμμα τοῦ πα- τρός μου ὅτι, ἂν ξαναρχίσετε... θὰ σὰς... θὰ σὰς...

— Τί θὰ μοῦ κάνετε; ἐφώνησα ἐγὼ.

Εἶχα χοντρήν ἐπίτηδες τὴν φωνήν μου, κ' ἔκαμα δύο βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Αὐτὸς ἐπήδησε μέσα στὸ κω- χύ του, μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα ἀπὸ τὴν τραμάρα του:

— Μὴ μὲ πλησιάζετε, κακὸ θαλα- σινὸ τέρας!... Μὴ μὲ πλησιάζετε, φαρμακερὸ ζῆο!... γιατί κτυπᾷ τὸ κουδοῦν!

Καί, μὲ πυρετώδη μαγίαν, τὸ τρε- μούλιαστὸ χέρι του ἐφαγγε νὰ εὐρῃ εἰς τὸ ξύλινο χόρισμα, τὸ ἠλεκτρικὸ κουμ- πὶ, πού δὲν ὑπῆρχε...

Τὸ σῶμά του ἐτρεψε ἀπὸ τὸν φόβον, τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρο- μάραν.

Ἡ ἀνανδρεία ἐκεῖνη, ὕστερα ἀπὸ ἐ- κείνα τὰ κωμικοῦστικα λόγια, ἦτο τὸ- σον κωμικὴ, ὥστε μ' ἐπίασαν πάλιν τὰ γέλια, καθὼς ἐπέστρεφα εἰς τὴν θέ- σιν μου. Ὁ ζέβρος ἐσπαρταροῦσε, κω- λισμένος κάτω, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Ὁ μανδρίλλος ἐπῆρε λιγάκι θάρρος, ὅταν μᾶς εἶδε νὰ γελοῦμε, ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του, καὶ μὲ τὰ μᾶτια πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Νὰ εἶνε καταδικασμένος καεὶς νὰ ζῆ μὲ τέτοια κτήνη! ἐμασοῦλιε μέσα στὰ δόντια του.

— Τί ἀναμασοῦτε πάλιν αὐτὸ, πα- ρακαλῶ; — εἶπα ἐγὼ κ' ἐξάρσα α- γριεμισμένους τὰ φρύδια μου.

— Μασσῶ παστίλλιες γιὰ τὸ βῆμα! ἐτραύλισεν ἐκεῖνος μὲ ξυρισμένα μού- τρα. Δὲν ἔχω ταχάτε τὸ δικαίωμα νὰ πρῶγω τέσ παστίλλιες μου;

Καὶ πάλιν μᾶς ἐγύρισε τὴν ἀχίνου. (Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΩΝ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ F. Ζερνὰν].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ φαίνεται ὅτι τὴν ἐποχὴν αὐ- τὴν τοῦ φλογε- ροῦ ἡλίου καὶ τῆς πνιγρᾶς ἀτ- μοσφαιρας, γινό- μεθα ὄλοι νο- σταλγοὶ τῆς θα- λάσσης, καὶ ὡς νὰ προηρχόμεθα ἀπὸ αὐτὴν, εἰς αὐτὴν ποθοῦμεν νὰ ἐπιστρέψω- μεν. Καὶ ὁ πό-θος μας εἶνε τό- σον ἰσχυρὸς ὥστε διασχίζομεν πολ- λά χιλιόμετρα

καθ' ἐκάστην — ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς μεσό- γαιοι, — διὰ νὰ λάβωμεν τὴν ευχαρίστησιν κλησιάζομεν τὴν θάλασσαν, νὰ αναπνεύ- σωμεν ὀλίγον ἰώδιον, νὰ ἐξαπλωθῶμεν ἰσχυρῶς εἰς ἕνα κυματόπληκτον βράχον, ἢ νὰ κάμωμεν ἕνα λουτρόν. Καὶ ζη- λούμεν τοὺς εὐτυχεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἠγαπητοί μου ἢ ἐγκαθίστανται τώρα εἰς τὰ παράλια, καὶ εἰμποροῦν νὰ πο- λαμπάνουν τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καλά τῆς διαρκῆς, ἡμέραν καὶ νύκτα ἔχοντες ἔμπρὸς εἰς τὰ μᾶτια τῶν τὴν θελητικὴν τῆς ὄψιν καὶ ἀναπνεόντες τὴν ζωογόνον τῆς ἀφρᾶν...

Ἡ θάλασσα! Ἀλλὰ τί θὰ ἦτο λοι- πὸν αὐτὸ τὸ φοβερὸν καὶ ἀτελείωτον κα- λαμάρι, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ εὐεργετικὴ θάλασσα! Εὐεργετικὴ καὶ ὅταν τὴν δια- σκίζομεν ἐπὶ ἑλαφροῦ ξύλου, εἰς μικρὸν περίπαιον ἀναψυχῆς εὐεργετικὴ καὶ ὅταν τὴν διαπλέωμεν μὲ μέγαν σκά- ρον, πού μᾶς μεταφέρει μακρὰν ἀπὸ τὰς φλογεράς μας πόλεις, εἰς δροσερὰ νή- σους καὶ εἰς πρασινὰς ἐξοχὰς εὐεργε- τικὴ καὶ ὅταν παραδίδωμεν τὸ σῶμα γυ- μνὸν εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς ἀγκάλης εὐερ- γετικὴ καὶ ὅταν πλανώμεθα εἰς τὴν ἡμίον καὶ εἰς τοὺς βράχους τῆς παρα- λίας, ἀπολαμβάνοντες τὴν μουσικὴν τῶν ῥυθμῶν εὐεργετικὴ ἀκόμη καὶ ὅταν τὴν βλέπωμεν ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ τὸ ὕψος ἐπὶ ἑνὸς βουνοῦ, νὰ πλώσῃ τὴν ἡλιαντὴν τῆς σινδῶνα τὴν ἀκύμαντον καὶ νὰ παύῃ μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰγαποῦσε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεός, ὅταν ὄ- κλησά τρία τέταρτα τῆς γῆνης σφαι- ρικῆς νὰ καλύπτονται ἀπὸ θάλασσαν!... Οἱ γεωλόγοι λέγουν ὅτι ἡ θάλασσα ὄλο- κιν ἐλαττοῦται, ξηραίνεται, καὶ προβλέ- πων ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, κατὰ τὴν

ὁποῖαν ἡ ὑγρὰ ἔκτασις θὰ ἐλαττωθῇ ση- μαντικῶς καὶ σχεδὸν θὰ ἐκλείψῃ. Ἀ, καθόλου εὐτυχεῖς δὲν θὰ εἶνε οἱ ἀνθρω- ποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ζῶ τότε, ἔστω καὶ ἂν ἐπρό- κειτο νὰ μάθω ὄλα τὰ μυστήρια τοῦ κόσ-μου! Φαντασθῆτε νὰ ξηρανθῇ ὄλος σχεδὸν ὁ Σαρωνικός καὶ νὰ μεταδληθῇ εἰς μίαν μικρὰν λιμνοθάλασσαν! Ὅ, ἠθέλαμεν ὥρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς καὶ θὰ ἐπεριμέναμεν ἐκεῖ ἄλ- λας τόσας ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μας νὰ κάμωμεν ἕνα λουτρόν. ἴσως ἀγῶνες φο- βερὸι θὰ συνεκροτοῦντο περὶ τοῦ ὀλί- γου νεροῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἠμφισβήτην χιλιάδες φλογίζομένων ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λιμνοθάλασσης θὰ ἐβά- φετο μὲ αἷμα...

Ἀλλὰ μὴ τρομάζετε. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ θάρρησῃ νὰ ἔλθῃ — καὶ ἴσως μάλιστα δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ, ἂν εὐδαιμόνη κανένας κομητῆς νὰ καταστρέψῃ τὴν γῆν ἐν τῷ μεταξύ πρὶν ξηρανθῶν αἱ θάλασσαί τῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο καὶ προτιμώτερον. — Σήμερον ἔχομεν τὰ τρία Φάληρα μας καὶ τόσον ἀφθονὸν θάλασσαν διὰ λου- τρῶν, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ περιλάβῃ ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς ἀττικῆς χῶ- ρας μαζὶ καὶ... νὰ μὲν καὶ τόπος. Τί εὐτυχία! Μόνον ὅταν φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἔξαφνα τοῦ λείπει, εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃ ὅσον τῆς ἀξίζει. Εἶνε εὐτυχία καὶ ὅταν τὴν ἀπολαμβάνῃς ὁ ἴδιος, καὶ ὅταν βλέπῃς τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ἀπο- λαμβάνουν. Εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ κατερ- χόμενοι εἰς τὴν παραλίαν μας διὰ νὰ λουσοῦν ἢ νὰ αναπνεύσωμεν, καὶ τὸ θέαμα τῶν τριῶν Φαλήρων, τοῦ Παλαιοῦ, τοῦ Νέου καὶ τοῦ Μέσου, εἶνε τόσο ὠραῖον εἰς ὄλας σχεδὸν τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός! Ὁ ἠλεκτρικὸς καὶ ὁ ἀμμήλατος δὲν παύουν νὰ μεταφέρουν τὰ πλήθη τῶν Ἀθηναίων. Εἰς ὠρι- σμένας ὥρας κοσμοπλημμύρας, οἱ λου- τῆρες καταλαμβάνονται ἐξ ἐφόδου καὶ ἡ ρηχὴ θάλασσα γύρω γεμίζει ἀπὸ κεφάλια καὶ ἀπὸ βραχίονας γυμνοῦς. Ἀλλὰ καὶ πέραν, ἡ βαθεῖα θάλασσα, στίζεται πυκνὰ ἀπὸ τὰ μύλις διακρινό- μενα κεφάλια τῶν γυμνασμένων καὶ τολ- μηρῶν κολυμβητῶν. Ὅλη ἡ παραλία ἀν- τήγει ἀπὸ φωνὰς χαρᾶς καὶ ἀπὸ γέλια τρελλά. Εἰς τὸ Νέον Φάληρον, οἱ περι- πατηταὶ μὲ τὰ λουτὰ των καὶ μὲ τὴν πόζαν των, ἀπολαμβάνουσι τὸ θέαμα με- γαλοπρεπῶς. Εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, μὲ τοὺς βράχους του, ἐπικρατεῖ μεγαλη- τέρα ἀφέλεια καὶ φυσικότης. Καὶ εἰς τὸ Μεσαῖον, εἰς τὰς Τριττιφίεις, τὸ τρίτον κέντρον, τὸ ὁποῖον ὀλονὲν σχηματίζεται καὶ λαμβάνει μορφήν ἰδικήν του, ἐπι- κρατοῦν πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὰ δύο. Ἐγεί- κᾶτι ἀπὸ τὸ Νέον καὶ κᾶτι ἀπὸ τὸ Πα- λαιόν. Ἀλλὰ λέγουσι ὅτι τὰ λουτρά του εἶνε καθαρώτερα καὶ ὑγιεινότερα, καὶ

δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροὶ τὰ προτιμοῦν. Χιλιάδες λοιπὸν Ἀθηναίων κατέρ- χονται καθ' ἐκάστην πρὸς τὴν θάλασ- σαν. Εἶνε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ μεγάλη, ἡ ἀγαπητὴ καὶ δροσερὰ τῶν φίλων. Εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς ἀγκάλης εὐρίσκουν τὴν ἀναψυχὴν, τὴν δροσὴν, τὴν καθαριότητα, τὴν ὑγείαν, τὴν χαρὰν. Καὶ τὴν εὐλο- γοῦν ἐκ βάθους ψυχῆς, ὡς τῷ πολυτιμώ- τερον ἀγαθόν. Στοιχίζει δὲ διὰ τοὺς Ἀ-θηναίους στοιχίζει καὶ χρόνον καὶ χρῆμα καὶ κόπον. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ τὸ ἐκτιμοῦν καὶ τὸ ἀγαποῦν περισσότερον διότι δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον, ὅσον διὰ τοὺς εὐτυ- χεῖς τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ παράλια...
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΠΑΓΓΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια).

Ἐξαφνα, παρασυρόμενος ἀπὸ ἀπερί- σκεπτον ὀρμῆν, ὁ Γεώργιος Βλάχφορδ ἐπετέθη παράφορος καὶ κατέφερον εἰς τὸν ὑπαρχηγὸν τοῦ Σουρκούφ ἕνα φοβε- ρὸν σπαθισμὸν.

Ἀλλὰ τὸ ξίφος τοῦ ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς λεπίδος τοῦ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος, ταχύς ὡς κεραυνός, διέλευσε τὸ ξίφος του καὶ ἀντέκρουσε τὸν ἐχθρὸν μ' ἕνα ἀκαριαῖον ἀντισπαθισμὸν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσο κοντά, ὥστε τὸ ξίφος τοῦ μαρκησίου ἐξηφανίσθη ὄλον μέσα στὸ στήθος τοῦ Ἀγγλοῦ.

Ὁ Γεώργιος Βλάχφορδ ἐστουλώθη, πνιγμένος ἀπὸ τὸ αἷμα, ἔκρουσε τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσεν ὡς ἄγ- κος ἀδρανῆς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἦτο νεκρός.

— Κάτω τὰ ὄπλα! ἐφώνησεν ὁ Ἰά- κωβος.

Καὶ ὕψωσε τὸ αἱματοβαμμένον ὄπλον του.

Ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῶν μὲ τοὺς δρους τῆς μονομαχίας, οἱ ἐπιζών- τες ναῦται τοῦ Ἀετοῦ, μανιώδεις ἀπὸ τὴν ὀργήν, ἐβγαλαν ἕνα προκλητικὸν ἀλαλαγμὸν καὶ ὤρμησαν ἐναντίον τῶν Γάλλων.

Ὁ Ἰάκωβος εὐρίσκειτο εἰς τὴν πρῶ-

Ἄκρατὸν τὸ πιστόλι του... (Σελ. 260.)

την γραμμήν. Δεν είχε προΐδη εκείνη την έφοδον. Το πόδι του έγλύστρησεν εις τὸ χυμένον αἷμα. Ἐκλονίσθη...

Συγχρόνως, ένας γιγαντώσωμος Ἀγγλος ὤρμησεν ἐναντίον του, με ὑψωμένον τὸν πέλεκον, έτοιμος νὰ τοῦ σχίσῃ τὸ κρανίον.

Γύρω του ἡ συμπλοκή εἶχεν ἀνάψῃ. Οἱ Ἀγγλοὶ ναῦται ἀπέκρουσαν τοὺς Γάλλους με τὴν ἀνδρείαν τῆς ἀπελπισίας.

Ὁ Κλαβαγιάν ἀπέκρουσε με τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὸ κτύπημα, καὶ ὁ πέλεκος τοῦ Ἀγγλου ὠλισθήσῃ καὶ τὸν ἐπλήγγυσεν εἰς τὸν ὄμον. Ἀλλὰ πάλιν ὑψώθη ἐναντίον του, καὶ ὁ Γάλλος κυβερνήτης εὐρέθη εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἔχ-

κ' ἐρίλησε τὸν Κλαβαγιάν ἐνώπιον ὄλων τῶν πληρωμάτων. Κατόπιν ἔδωκε τὸ παράγγελμα τῆς ἀναπαύσεως.

Ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Κατὰ τὰς εἴς, τὰ πλοῖα ἤλθαν καὶ ἠγκυροβόλησαν κοντὰ εἰς τὸ νησάκι διὰ νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὴν ξηρὰν, δι' ὀλίγας ἡμέρας, τοὺς βαρῆως τραυματισμένους.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦτο καὶ ὁ μοίραρχος Τζὼν Χάρρις. Ὁ Σουρκοῦφ τὸν ἐπεριπατήθη με τὴν φιλόστοργον μέριμναν ποῦ ἔχει ὁ πατέρας διὰ τὸ παιδί του.

Οἱ Γάλλοι ναῦται ἔστησαν διὰ νυκτὸς ἐν παράπηγμα ἀπὸ σανίδια εἰς τὴν ἄ-

* Ἀλλοίμονον! τὸ μικρὸν στρατόπεδον ἦτο πένθιμον. Βαρεῖα μελαγχολία τὸ ἐσκέπαζεν. Οἱ αἰχμαλῶτοι εἶχαν πραγματικῶς παρευρεθῆ εἰς τὸν ἀγῶνα, εἶχαν παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς περιπετειάς του καὶ ἰδῆ τὸ δραματικὸν τέλος του.

Ἄν καὶ οἱ νικηταὶ εἶχαν φανῆ παραπολὺ διακριτικοὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς των, οἱ ἠττημένοι ὅμως δὲν ἠδύναντο παρά νὰ βλέπουν ἀπὸ μακρὰν τὴν ἀποθίβασιν τῶν πληγωμένων καὶ τὴν κηδείαν τῶν νεκρῶν.

Καὶ τώρα, ὅλοι αἱ ἑλπίδες των εἶχαν χαθῆ. Ἦσαν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν καταδρομέων, ποῦ ἐθρίαμβευσαν τὸν μάλιστα, ὅσον διότι εἶχαν νικήσῃ ἐκ τακτικῶν στοιχείων καὶ ναῦται τοῦ κηλεμικῶν ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας.

Ποῖα θὰ ἦτο ἡ μοῖρα τῶν αἰχμαλώτων; Τάχα, δὲν εἶχε κάποτε διαδοθῆ ὅτι ὁ Σουρκοῦφ καὶ οἱ ναῦται του ἐπαλοῦσαν τοὺς λευκοὺς αἰχμαλώτους ὡς δούλους εἰς τοὺς μαύρους ἀρχηγούς των ἀφρικανικῶν ἀντῶν;

Καὶ, μολοντί ἀπὸ τότε ὁ νεαρὸς θαλασσομάχος εἶχε δοξασθῆ με ἔργα γενναιοφροσύνης, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχθροί του εἶχαν ἀναγασθῆ ν' ἀναγνωρίσουν, ἡ παλαιὰ ἐκείνη συκοφαντία ἐβασάνιζεν ἀκόμη μερικὰς φοβισμένας φαντασίας. Δι' αὐτὸ, με ἀληθινὴν ἀγωνίαν οἱ αἰχμαλῶτοι εἶδαν τὴν λέμβον, ἡ ὅποια ἔφερε τὸν Σουρκοῦφ καὶ τὸν ὑπαρχηγόν του, ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Βρυκόλακα καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὴν ξηρὰν.

Τὰ προσβλητικώτερα δι' αὐτοὺς λόγια ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν. Μία γραῖα, τὴν ὅποιαν ἡ διαμονὴ ἐκείνη των σαρατακτῶ ὠρῶν μέσα εἰς τὴν σκηνήν, εἶχε φέρῃ εἰς ἀπόγνωσιν, μετεχειρισθῆ ὑπερβολικὰ πικρὰς λέξεις εἰς τὰ παράκοντα τῆς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀπειρατῶν.

— Τώρα ποῦ εἶνε ἐξησφαλισμένοι καὶ δὲν φοβοῦνται πλέον ἀπὸ τὸν στόλον μας, θὰ μᾶς κάμουν τὰ χειρότερα μαρτύρια. Ἄς περιμένωμεν νὰ μᾶς σοιδαῶσουν εἰς τὸ κύτος καὶ ἔπειτα νὰ μᾶς πετάξουν εἰς καμμίαν παραλίαν τῆς Ἀραβίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτὸς ἂν προτιμῶν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνας.

— Ναι, ἐπρόσθεσε μία ἄλλη, καὶ ὁ κόσμος λέγει φρικτὰ πράγματα δι' αὐτοὺς. Φαίνεται ὅτι, ἅμα πιάσουν τίποτε παιδάκια, τὰ δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρωποφάγους ποῦ τὰ τρώγουν...

Κραυγὴ φρίκης ὑπεδέχθη αὐτὴν τὴν βδελυρὰν ὑπόθεσιν, καὶ αἱ κατάραι ἤρχισαν νὰ πέφτουν βροχηδὸν σ' αὐτοὺς τοὺς ἀκολασμένους Φραντσεζοὺς, ποῦ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν ὅλα τὰ ἐργάματα.

Εὐτυχῶς ἡ λαίδη Στάγγωπ ἔκαμε τὰ

ἐξημμένα πνεύματα νὰ ἡσυχάσουν κάπως.

— Εἴθε ὅλοι κουτορνήθια, εἶπε με σταθερὰν φωνήν. Εἶνε λογικὸν νὰ υποθέτετε ὅτι ἔχουν τόσην ἀπανθρωπίαν οἱ ἔχθροί αὐτοί, οἱ ὅποιοι, ἕως τώρα, μόνον δείγματα εὐγενείας καὶ καλωσύνης μᾶς ἔχουν δώσῃ; Οἱ φέβοι σας εἶνε γελοιοί.

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἦτο ὀρθότατος. Τὸ ἡσθάνθησαν αἱ κατήγοροι καὶ ἐσιώπησαν.

Μ' ὅλα ταῦτα, ἡ πρώτη ποῦ εἶχεν ὀμιλήσῃ δὲν ἠθέλησε νὰ παραδεχθῆ τὸ σφάλμα τῆς χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν. Ἐθιόθησε λοιπὸν με σιγαλὴν φωνήν:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἐφέρθησαν καὶ τόσον πολὺ ἄχρημα ἕως τώρα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἴσως ὑποκρισία ἐκ μέρους των;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂς περιμένωμεν νὰ βγάλουν τὰ προσωπεῖα των διὰ νὰ τοὺς κρίνωμεν! ἀπήνησεν ἡ λαίδη Στάγγωπ.

Αἱ λέξεις αὗται ἔφεραν ὀριστικῶς τὴν γαλήνην εἰς τὸ μικρὸν στρατόπεδον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ λέμβος εἶχε πλησιάσῃ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ὁ Σουρκοῦφ με τὸν σύντροφόν του, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τινων ναυτῶν, ἐφάνησαν προχωροῦντες πρὸς τὰς σκηνὰς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὅταν ἐφθασαν, ὁ Μαλουίνος ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν λαίδη Στάγγωπ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνωτέραν κηνωικὴν θέσιν τῆς.

— Μυλαίδη, εἶπε, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ληθῶσιν συγγνώμην διὰ τὸν περιορισμὸν σας αὐτόν, τὸν ὅποῖον δὲν ἐξήρτατο ἀπὸ ἐμὲ νὰ διακόψω ἐνωρίτερον. Ἐρχομαι ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ τέρας του.

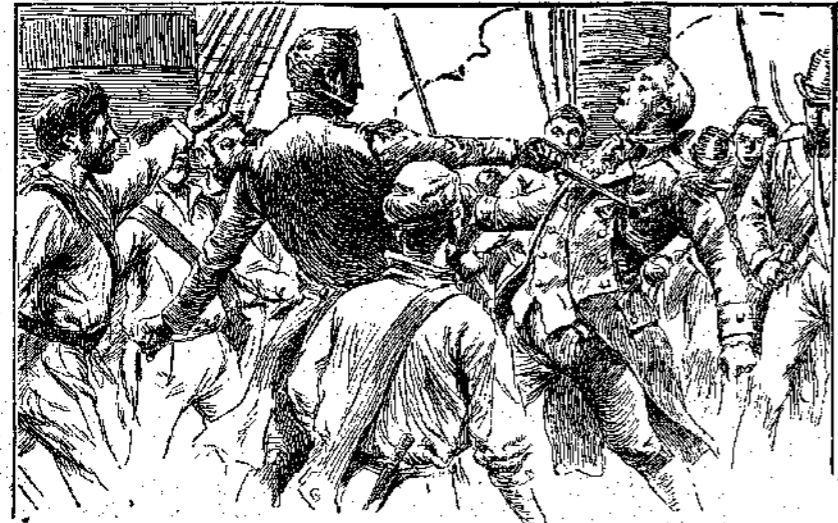
— Πῶς πρέπει νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς λόγους σας, κύριε; ἤρώτησεν ἡ Ἀγγλίς.

— Με τὴν μόνην ἔννοιαν βέβαια, ἡ ὅποια ἀρμόζει εἰς αὐτοὺς, κύρια μου! ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ προχθὲς ὅτι, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἔκβασις τῆς ναυμαχίας, ἡ ἐλευθερία θὰ σὰς ἀπεδίδοτο. Καὶ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἐρχομαι νὰ ἐκτελέσω.

Ὁ Σουρκοῦφ ὠμίλησεν ἀγγλιστί, καὶ ὅλοι οἱ περιστοιχοῦντες τὴν ὠραίαν πατριάν ἤκουσαν τὴν γενναίωφροναν ἐκείνην δήλωσιν. Ψιθυρισμὸς χαρᾶς διέδραμεν εἰς ὅλον τὸν κύκλον, καὶ ὀλίγον ἔλειψεν, οἱ ἴδιοι ποῦ πρὸ ὀλίγου καθήρορυσαν ὑβριστικὰς τὸν καταδρομέα, νὰ ἐπράγουν τώρα εἰς χειροκροτήματα. Ἡ λαίδη Στάγγωπ ἐθρίαμβευσ' ἀνεκράτησεν ὅμως τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς.

— Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐξαίρετον πρᾶγμα, κύριε Σουρκοῦφ, εἶπε, καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐκτιμᾷ ἕσον ἐγώ. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ νὰ ἡμπορῆ ὁ ἀνθρωπὸς νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιστρὸν Μασί.)

«Τὸ εἶφος τοῦ μαρκησίου ἐξηφανίσθη ὅλον...» (Σελ. 259, στ. γ')

θροῦ του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὕρισκετο.

Ἐξαφνα ὁ Ἀγγλος ἐκλονίσθη, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐξέφυγε μία βλασφημία. Συγχρόνως ένας πυροβολισμὸς ἀντήχησεν εἰς τὸ αὐτί τοῦ Κλαβαγιάν, ἐνα χέρι τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὴν μασχάλην καὶ τὸν ἐδοθήσῃ νὰ σηκωθῆ.

— Καρδιά, κυβερνήτᾳ μου! Ἐπασε ὁ Ἀγγλος! — ἐφώνασε μία νεανικὴ φωνή.

Ὁ μαρκήσιος ἐγύρισε νὰ ἰδῆ. Ὁ Γουλιέλμος Τερριάν ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν του, κρατῶν τὸ πιστόλι του, ποῦ ἐκάπιζεν ἀκόμη.

Ἡ συμπλοκή ἄλλως τε εἶχε τελειώσῃ. Δεκαπέντε ναῦται ἀντιέχον ἔρθοι ἀκόμη. Βλέποντες ὅμως ὅτι ἦτο ἀνωφελέως πλέον ἡ ἀντίστασις των, ἔβρισαν τὰ ἐπὶ των καὶ παρεδόθησαν. Οἱ Γάλλοι τοὺς ἐκύκλωσαν ἀμέσως καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀνναν. Τότε ἐπὶ τέλους τὸ ἀνδρείον βρῆκιον, ρυμουλκοῦν τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν, ἔπλευσε νὰ πλησιάσῃ τὰ τρία ἄλλα νικηφόρα σκάφη.

Ὁ Σουρκοῦφ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του

κραν τῆς νήσου, τὴν πλέον μακρινὴν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῶν αἰχμαλώτων. Τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπίσης τὰ ἀξιοδάκρυτα λείψανα, ὅσα δὲν εἶχε σύρῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἡ θάλασσα, ἀπετέθησαν εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, ὁ Σουρκοῦφ καὶ ὅλα τὰ πληρώματα τῶν καταδρομικῶν συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του τὸν κυβερνήτην Γεώργιον Βλάκφορντ, ὅστις εἶχεν ἀποθάνῃ ὡς ἠρώς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀστοῦ. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν γρανιτώδη βράχον, ἐναξ ξύλινος σταυρὸς, ἔπου ἐναπέλιθη με χονδροειδῆ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐσμετρίωσαν τὸν τόπον τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Ἀφοῦ ἀπέδωσαν τὰ χρέη ταῦτα πρὸς τοὺς ἠττημένους, οἱ Γάλλοι ἀπένευσαν καὶ εἰς τὸν ἰδικὸς των νεκροὺς τὸν φόρον τῶν τελευταίων τιμῶν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ

Ἐκεῖνο τὸ πρῶν, ὁ Σουρκοῦφ καὶ ὁ ὑπαρχηγός του ἐμῆχαν εἰς τὴν ἐπιτελίδα τοῦ καταδρομικοῦ καὶ ἐξῆλθαν εἰς τὴν ξηρὰν.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ἄμα ὁ Καλλικρατίδας ἐπέταξε τὸ καπέλλο του κάτω, τὰ χάρανα καὶ τὰ γέλια ἐπῆραν πάλιν δρόμο!

Τότε ὁ Μπέμπης διὰ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν του, ἐπροτίμησε νὰ πῆ τὴν ἀλήθειαν, παρά νὰ κυττάξῃ νὰ τὴν κρύψῃ. Ἐσηκώθη λοιπὸν, καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ τὸν ἔφερα τὸν Καλλικρατίδα...

— Ἄ! ἀλήθεια, ἐσύ λοιπὸν εἶσαι κύριε, ποῦ ἔγινες αἰτίος αὐτῆς τῆς ταραχῆς; Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω...

Νὰ φύγῃς ἀμέσως, καὶ νὰ πᾶς στὸ σπίτι σας, μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸ ζῆφο! Ἄμα τελειώσῃ τὸ μάθημα, ἐγὼ θὰ πᾶω νὰ διηγηθῶ τὸ κατόρθωμά σου στὸν πατέρα σου, καὶ τότε βλέπομε!

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

«Βλέπει τὸν Καλλικρατίδα...» (Σελ. 261.)

— Κύριε καθηγητά... συγχωρηστέ τον, εἶπε δειλὰ ὁ Πέτρος.

Δὲν ἠθελε, ὁ καϊμένος, νὰ τιμωρηθῇ ὁ φίλος του, ποῦ, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, εἶχε φέρῃ τὸ μαϊμουδάκι εἰς τὸ σχολεῖον.

— Σιώπα ἐσύ, Ποταμόπουλε!

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπάντησις, καὶ μ' ἕνα τόνον μάλιστα, ποῦ δὲν ἔχωροῦσε ἀντιλογία.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Μπέμπης ἐπήγε καντὰ στὸν μαυροπίνακα καὶ ἔδειξε ἕνα κηρυδάκι στὸν Καλλικρατίδα. Ὁ Καλλικρατίδας ὅμως ἔκανε τὸν ἀδιά-

φορο, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταβῆ. Ἐστειλε τότε ὁ καθηγητῆς καὶ ἐφώνασε τὸν θυρωρὸν, καὶ ὁ θυρωρὸς ἔφερε βοηθὸν τὸν κηπουρὸν, καὶ οἱ δύο μαζί τὰ ἐκατάφερον νὰ τὸν πιᾶσουν.

Ὁ Καλλικρατίδας ὅμως ἀκόμα ἐφώνασε, καὶ ἤθελε νὰ διαγκασθῇ. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐκλείσαν μέσα σ' ἕνα καλάθι με καπάκι, καὶ τὸ ἔδεσαν ἀπὸ ἐπάνω στερεὰ με σπάγον...

Ἄμα ἐπῆγε στὸ σπίτι ὁ Μπέμπης, σὰν βρεμμένη γάτα, δὲν ἤξερε πῶς νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν πατέρα του.

Τὴν ὥραν ὅμως τοῦ φαγητοῦ, θέλωντας καὶ μὴ, ἐμῆθε στὴν τραπεζαρία.

— Ἐραθὰ ὠραία πράγματα γιὰ λογαριασμὸν σας! τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του.

Ἐκεῖ τὸ σας ἔκαμε τὸν Μπέμπη νὰ τὰ χάσῃ ἐντελῶς.

— Ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ὁ δάσκαλός σας, καὶ, ἂν δὲν τὸν παρακαλοῦσα ἐγώ, ἡ ἀποβολή σας ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἦτο ἀποφασισμένη...

Κατήνησε σκάνδαλο ἐκεῖ μέσα ἡ διαγωγή σας! Ἡ τιμωρία σας θὰ εἶνε αὐτῆ: δέκα ἡμέρας χωρὶς φροῦτο καὶ χωρὶς περίπατο!

Καὶ τὴν μαϊμού σας θὰ τὴν στείλω στὸν κύρ Μανώλη, ποῦ πωλεῖ τὰ κανάρια, γιὰ νὰ τὴν πωλήσῃ.

— Μὰ ὁ Καλλικρατίδας δὲν εἶνε κανάρι! ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Μπέμπης.

— Ἀδιάφορο! θὰ μῆ μέσα στὸ κλουβί!

Τὰ κλάμματα καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Μπέμπη τίποτε δὲν ἔκαναν. Τοῦ κάκου ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμιάς. Ὁ Καλλικρατίδας ἔγινεν ἐξορία ἀπὸ τὸ σπίτι...

Καμμιά φορά, ἄμα ὁ Μπέμπης σκολιᾶ, περνᾶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ κύρ Μανώλη, ποῦ πωλεῖ καναρίνια, καὶ ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα μιᾶς κλουβάρας, βλέπει τὸν δυστυχῆ Καλλικρατίδα, ποῦ δὲν εὐρῆκε ἀκόμα ἀγοραστήν.

— Καλλικρατίδα, Καλλικρατιδάκι μου! τοῦ λέγει με τὴν πιδ γλυκαῖά φωνή του ὁ Μπέμπης, καὶ τοῦ προσφέρει κανένα γλυκάκι.

Ὁ Καλλικρατίδας πέρνει τὸ γλυκὸ, ἢ τὸ μηλαράκι, ἢ τὸ κηρυδάκι, καὶ ὑστερα, χωρὶς νὰ πῆ «εὐχαριστῶ», χωρὶς νὰ γυρίσῃ κἂν νὰ κυττάξῃ τὸν Μπέμπη, τὸ χάθει μὴ χάρα.

Καὶ ἡ καρδιά τοῦ Μπέμπη σπαράζεται με τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Καλλικρατίδα!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Νοεμβρίου 1906. "Όσα συνοδεύονται από α, ἀνήκουον εἰς ἀόριτα, καὶ ὅσα ἀπὸ αὐ, εἰς κοιλτικά.

Νέα ψευδώνυμα: Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, κ. (χωρὶς ἀρχαία· ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἐπιθυμῆς, ἀδιὰ τὸ ἀσμετάστως καὶ σὺ τῶν ἀγάθων, τὰ ὅποια ἀπολαμβάνουν οἱ συνδραμηταὶ μου;) καὶ Χιονομένη Περασέρα, κ. (Α. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ λάμπρα ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων· ἐπέρας τὸ χέρι.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτινῶν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὴ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένως, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Μόδαρτ μετ' ἡν Ἀκταωρίδα, Διακρινόμενα Τραγῳδοῦν, Πάξ, Μικρὸν Σουλιώτην καὶ Ἰσπότην τῆς Ὀμίλης.— Ἀρτίβας ὁ Καρχηδόνιος μετ' ὁ Μάγιστρος τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἐσθ' τῆς Ἑλλάδος.— τὸ Φωμάνι μετ' ὁ Ἐθνικὸν Ὑμνον, Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Ὀλυμπιονίκην, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ὑπερ Πατρίδος.— ὁ Βωμός τῆς Ἐλευθερίας μετ' ἡν Ἐσμεράλδα, Ἑλληνικὴν Τριήρη, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης καὶ Κρητισσοῦλαια.— ὁ Γαλαξίας μετ' ὁ Διαβατικὸν Περιστεράκι, Ἐθνικὴν Ἀμυγαν, Αἰγυπτιακὴν Βαράνα, Ἀνδρὸς τῆς Ἐθιοπίας καὶ Ἐσθ' τῶν Τετρῶν.— ἡ Φίλη τῶν Ζώων μετ' ἡν Βαρίλλαν, Νόρμαν καὶ Ἀκακίαν.— ὁ Παπαφλέσσας μετ' ἡν Διακριθεῖσαν Ἀρακακίδα, Πάξ, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ἐσμεράλδαν καὶ Τοττορον.— ὁ Ἀγγελὸς Αἰγυπτίος μετ' ὁ Ἰερολοχίτην, Ροδοπιαν Ἀῦραν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Νηρηίδα τοῦ Ἐσθίου καὶ Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖος.— ἡ Ἑλληνικὴ Φουστρέλλα μετ' ὁ Ναυτοκάδα τοῦ Σουρμούφ.— ἡ Γλυκεῖα Ἑλλάς μετ' ὁ Ἐνθουσιώδην Ἑλληνα, Ἀνδρὸς τῆς Ἐθιοπίας, Ἀμίμητον Καρχηδόνην, Ἀμίμητον Ἐθνομωγράφον καὶ Γλυκὸ Φιλάν.— ἡ Ἐσθ' τῆς Ἑσθ' μετ' ἡν Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ἑλληνικὴν Τριήρη, Σημάλαν τῆς Ἐλευθερίας, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἐθνικὴν Ἀμυγαν.— ἡ Γαλαξία μετ' ὁ Αἰθέρ, Ἀσπὴ, Κερκυραϊκὸν Ροδάκινο, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρακακίδα.— τὸ Ὑπερ Πατρίδος μετ' ἡν Ἐθνικὴν Ἀμυγαν, Ἡμιόλουσον Ἡρωίαν, Νύκτα τῆς Καστέλλας, Σουραγὴν Σανθούλαν καὶ Ἑλληνικὴν Φουστρέλλα.— ἡ Πρωτοκαμὰ μετ' ἡν Κόρη τοῦ Οὐρανοῦ, Μπαρτόδουλον, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Γαλαξίαν καὶ Δευκομύμαντον Αἰμιλόν.— τὸ Μελαγχροπὸν Ἑλληνοπόλο μετ' ὁ Ἀσπὴ, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Δικέφαλον Ἀσπὸν, Αἰθέρ, καὶ Κύριον Ντόμινο.— ἡ Νύξ τῆς Καστέλλας μετ' ἡν Λάριδα τοῦ Ὠραίου, Παιονίδα Μυρτὸ καὶ Σανθὸ Διαβατικόν.— ἡ Ἡμιόλουσος Ἡρωία μετ' ἡν Νεορίδα τῶν Ἀργύρων, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ναυτοπόλο τῆς Ὑδρας καὶ Ἀῦραν τοῦ Βωμόν.— ἡ Κροκόπελος Ἡὼς μετ' ὁ Αἰθέρ καὶ Ἐμπνευσμένη Μουσικόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παπαφλέσσας (δὲν εἶδες λοιπὸν δεῖ ἐδημοσιεύθησαν τ' ἀποτελέσματα τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ; ὠρασιότητ' ἢ ἐδύσει; ἀν εἶνε πραγματικῶς ἰδιὸν σου ποίημα, καὶ ὄχι ἀντιγραφή, σὲ συγχαίρω εὐλοκρινῶς) Ἀρχηγόδοξον Φοῖβον (καμνίεις πολὺ καλά πού κάθισαι εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ νομίμης ὅτι ἀν ἐπήγαινες εἰς τὴν πατρίδα, θὰ ἔχανες τὸ μυαλό σου καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσες νὰ μελετῆς διὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις; τὸ καθήκον πρῶτον!) Ἀμίμητον Γεωλοποῖον (μὴ ἐδρῆσαι αὐτὰ πού γράφεις περὶ ζέστης... καὶ ἡ ἔμμε-

τρος ἐπιστολὴ εὐφροσύνη: τὸ πέλας εἶνε λέξις ποῦ συνοίεται: πολὺ εἰς τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν εἶται ὅτι λέγει καὶ ὁ Σολωμὸς) Διακριθεῖση Σημάλαν, Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Κρηναῖδα (ἔχει καλῶς) Ὑπερ Πατρίδος (δὲν συμφωνῶ ἢ ἀλληλογραφία εἶνε πάντοτε ἰσχυρὰ ἢ εἰς χάρον δι' ἀσπάζματα, θὰ ἔδλεπες τί ὠραία γράφουσι καὶ οἱ νέοι) Προτομογαῖαν (εὐχαριτεῖται ἀνάφωρον καὶ ἐπιθυμῶν, τώρα πού εἶσαι ἡσυχ' ἀπ' ἄλλο, νὰ μοῦ γράψης συχνά) Ἀλλομῶν Νεότητα (ἔστειλα 23ον τόμον, εὐχαριστῶ δι' ὅσα ὠραία καὶ ἔμμετρα γράφεις) Ἀγνήν Καρδίαν (νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ νεοφύτιστος ἀνεψιός) Ἡμιόλουσον Ἡρωίαν (ἔστειλα) Χρ. Γ. Σ. (διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ συμμορφωθῆς μετ' ὁ Κανονισμὸν τῶν Ψευδωνύμων) Σημάλαν τῶν Ἀφρικανῶν (ἔστειλα) Ἰσπότην τῶν Ἀσυνῶν Ὀρέων (ἔξυπνη ἢ Μαγικὴ Ἐικὼν ἀλλὰ ζωγραφικῶς ὕστερ' καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν δημοσιεύσω) Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν (ἔλαβα τὴν σημειῶσαν ἀλλὰ διατ' ὄγ. κ' ἐπιστολὴν;) Μ... (διὰ νὰ κάμω τὴν σύστασιν πρέπει νὰ μοῦ γράψης μετ' ἡν ὑπογραφήν σου) Φάρον Ποιητικόν (ἔστειλα 24ον τόμον) Κροκόπελον Ἡὼ (τὰ ζήτησον αἱ ἰδίαι, ὡς διακριτικὰ σημεῖα, ἀντὶ ἀρχικῶν) Ἀγκυραν τῆς Σουρίας (καὶ τὸ ἐναὶ καὶ τὸ ἄλλο εἶνε σχέδια τὰ ὅποια δυστυχῶς δὲν εἰμποροῦν νὰ πραγματοποιηθῶν, ὥστε κρατῶ εἰς τὴν διάθεσίν σου τὰς 2 δραχμὰς) Κυρίαν Σκαρφαλοστον (φαντάζομαι τί ὠραία πού εἶνε ἡ φύσις ἐκεί πέρα καὶ πόσον τὴν ἀπολαμβάνεις) Ἀργῶν (εὐχαριστῶ πέρα πολὺ καὶ χαίρω διὰ τὴν καλὴν ἀρχήν· ἔνα μένει τώρα: νὰ μοῦ γράψης τακτικώτερα) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ. κτλ.

Εἰς δασὺ ἐπιστολὴν ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιουλίου ἔκπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου (Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφονται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλου, ὡν ἑκάστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμὴν πρ. 1.)

413. Δεξιόγραφος. Ἐάν ποθήσης, φίλε μου, νεράϊδα νάνασθησης, Πάρε ἐν ἄρθρον ὀγκύλον διὰ νὰ τὸ κολλήσης. Εἰς μίαν, ὅποιανδήποτε βασιλίσαν θελήσης.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνοσ.

414. Στοιχειώδης. Μὲ τὴν πρώτην κεφαλῇ, Σχημά τ' ἰγωστόν πολὺ. Μὲ τὴ δεύτερη, στὸ σμήνος. Τῆς μελισσῆς, τοῦ κρηθῆνος. Μὲ τὴν τρίτη, ἄν προσπαθήσης. Ὡ, βεβαίως θὰ μὲ... λύσης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ζῶνας

415. Ἀναγραμματισμός. Ἄν πόλις τῶν ἀρχαίων ἀναγραμματισθῇ. Εἰς μίαν τῶν Πλεισθῶν θὰ μεταμορφωθῇ.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Μόρου τῆς Καρδίας

416. Αἶνεμα. Συνατῆ δι' ἐπίρημα. Λάβε ἐν ὠρισμένον νόμισμα χωρὶς τὸ τελευταῖον του γράμμα, καὶ ὅσα ἄλλα νομίσματα θέλῃς, περιληπτικῶς. Ἐνωσέ τα, καὶ τὸ ἐπιρρημα ἔγινε... αἰέσας.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μιμῶζας

417. Τριπλῆ Μεσοστοιχίς. Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξων τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν ἄρματα, τὰ δεύτερα πρόθεσιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς:

1, Ἐργαλεῖον γεωργικόν. 2, Φίλιππος βασιλεὺς. 3, Ἀρχαία πόλις. 4, Φυτόν.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ναυτοπόλου τῆς Ὑδρας

418. Γωνία μετὰ Πυραμίδος. +***** = Τύραννος. +***** = Μάντις. ++**** = Χοιροβοσκός. +++*** = Ἡγμῶν σύγχρονος. +++** = Ποιητὴς νεώτερος. ++**** = Λογικὸν ψεύδος. +***** = Ἀρχαία δόξη.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἐκ τῆς βάσεως: ὤον φορητῶν, ὤον ἔθρον, πρόθεσιν. Καθέτως ἀναγινώσκειται ὕψους.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Φλοισβοῦ τῆς Θεωλάσσης

419. Γνωμικὸν ἐξ ἀντιθέτων. Νὰ εὐρεθῶν αἱ ἀντίθετοι τῶν κάτωθι λέξεων ὡν τὰρχικὰ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Κακός, δύσκολος, δυστυχῆς, τραγικῆς, ἀχόνοια, ἀσθένεια, ἀνακίος, ἀρά, καταστραφῆ, ὄνειδος, εὐνοιαζῶν, στεγρῶν.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἡμιόλουστος Πρωίας

420-422. Λογοπαίγνια. 1.—Τὶ παιδί ἔχει τὸ μάτι; 2.—Ποῖον ἔχοντο εἰς λύσσα; 3.—Τὶ νόμισμα ἔχον οἱ καλλιτέχναι;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ὀνόματος τοῦ Ὀνόμου

423. Ἑλλειπτοσύμφωνον. ου-ο-ου-α-η-αη-ια-αα-ου-αου-οι.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κυανολέου Λαβάρου

424. Γρίφος. ΣΤΑ

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24. 285. Ἀμείνορις (α, μὲν, ἔσας).—286. Μηδοκος (μὲ, δὲ, Κῶς).—287. Κριτων-Τριτων.—288. Πάλλας-Παλλάς.

289. Α Α 290. Ἀμνηστιαστικαὶ

ΓΑΛ-ΑΙ- Α μ η Α-ΑΙ-ΚΑΡ-ΝΑΣ-ΣΟΣ α μ Α-ΝΑΣ- ΣΑ α

ΣΟΣ σιμφοσισητημν

[Ἀγίότης, γῆ, τό, ὅτις, τίς, Ἡσιῶν, Σίων, Ἰωνία, ὄντια, νῆ, ἴα, ἀπὸ, πόλιμα, δλη, λῆμμα, εἶμα; Μάνη, ἄν, νικητής, ὄτσι, κοίτις, ἦτοι, τίσις, Ἰσις, σῆς, ἔσας, σὲς, ὄση, Σῶμη, εἶμα, Μουσία, ἴση, Σίμα, ἴαμα, ὄμα, μά.]—291. Κάλιστον ἢ παιδεία κτήμα βροτῶς.—292-296. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΦΥ φῦμα, φύσις, φῦμα, φῦτον, φῦζή.—297. ΑΑ-ΜΑ, ΕΠΑΝ, ΠΑΡΑ, ΙΡΙΣ, ΔΕΟΣ, ΟΕ-ΣΑ, (ΔΕΙΠΛΑΟΣ, ΑΠΑΡΕΣΚω, ΜΑΡΙΟΣ, ΑΝΑΣΣΑ.)—298. ἈρακάΤ, ἈεσοΣα. ΠρίαΠλος, ΦεΝεός, ΠολύγΝωτος, Πोटίκα, ΨαμΜιτιχός, ἈΝδοκίθης = τ-σπνν-τν=π σπάνιον τιμον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραμητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔσας 10 λέξεις, ὅλησθ' καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἡ Μιράνα, ἡ Μίνα καὶ ἡ Κάκια χωρῶν τοῦν τοῦς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τὰς Σπείσας. (5'—131)

Γλυκοσπαζόμενα καὶ θερμοκαυρατῆ Ἐσθ' τῆς Ἑσθ' τῆς Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Ἀῦραν τοῦ Ὀμήρου διὰ τὰς εὐχὰς των.—Ἐσμεράλδα. (5'—132)

Ζητῶ ὀνοματεπώνυμον Ἐθνικῆς Ἀμῆνης καὶ Νεοαρθοδοξολοῦδου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.—Ἐσθ' τῆς Ἑσθ' τῆς. (5'—133)

Δοριζόμεν ἀντιπρόσωπον ἐν Πάτραις Παιδιῶν Χαράν. Ζητοῦμεν καὶ ἀλλοχοῦ.—Σύλλογος «Νίκη». (5'—134)